

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 609/2015-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou [REDAKOVANÉ], všetci bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. Márie Kolíkovej, ktorou

1. [REDAKOVANÉ] namieta

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa oznámením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015,

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, svojho práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa iným zásahom Slovenskej informačnej služby v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S,

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

zásahom Krajského súdu v Bratislave spočívajúcim v neobsadení senátu 1S zákonným počtom sudcov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015,

- porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015;

2. [REDAKOVANÉ] a maloletá [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 23 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015 a iným zásahom Slovenskej informačnej služby v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S;

3. maloletá [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], namieta porušenie základného práva podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa oznámením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015 a iným zásahom Slovenskej informačnej služby v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a maloletej [REDAKOVANÉ]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) a maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá sťažovateľka“), zastúpenej zákonnou zástupkyňou – matkou [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), všetci bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s. r. o., Radvanská 21, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. Márie Kolíkovej, ktorou

1. sťažovateľ namieta

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa oznámením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015,

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 41 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 ústavy, svojho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa iným zásahom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S (ďalej aj „zásah SIS“),

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásahom krajského súdu spočívajúcim v neobsadení senátu 1S zákonným počtom sudcov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015,

- porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015;

2. sťažovateľka a maloletá sťažovateľka namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 23 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru oznámením krajského súdu č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015 a iným zásahom SIS

v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S;

3. maloletá sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa oznámením krajského súdu č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015 a iným zásahom SIS v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 poskytnutím vyjadrenia č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D-12-220/2014-S.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je občanom Izraela, ktorý v rokoch 1991 až 1996 študoval na území Slovenskej republiky (právo), na základe čoho mu bolo udelené povolenie na pobyt. Po ukončení štúdia sa vrátil do Izraela a uzavrel manželstvo, ktoré bolo po určitom čase ukončené rozvodom. Následne sťažovateľ uzavrel manželstvo so sťažovateľkou, občiankou Slovenskej republiky, z ktorého sa narodila aj maloletá sťažovateľka.

Sťažovateľ 23. júla 2014 podal žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. O tejto žiadosti rozhodlo oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava (ďalej len „správny orgán“) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA9-882-017/2014-Ž (bez uvedenia dátumu vydania) doručeným sťažovateľovi 30. septembra 2014 tak, že žiadosť zamietlo „z dôvodu, že sťažovateľ nedoložil správnym orgánom vyžadované doklady o bezúhonnosti. Sťažovateľ tieto doklady nemohol doložiť z objektívnych príčin, a to konkrétne z dôvodu, že príslušné orgány štátu Izrael... neboli schopné dodať tento doklad v čase lehoty na vydanie rozhodnutia...“.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu správneho orgánu odvolanie, o ktorom rozhodlo Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava (ďalej len „odvolací správny orgán“) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2014/012463-005 zo 17. decembra 2014 tak, že rozhodnutie správneho orgánu zrušilo. Sťažovateľ v odvolacom konaní predložil doklady preukazujúce jeho bezúhonnosť.

V tom istom konaní bolo „Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava... dňa 12. novembra 2014 doručené vyjadrenie Slovenskej informačnej služby Bratislava... č. 65/152-D-12-2002014-S, ktoré bolo zaevidované ako dôkaz č. PPZ-HCP-7/2014-BA9. Predmetné vyjadrenie obsahuje dôvernú podľa nášho názoru neoverenú, zavádzajúcu a s najvyššou pravdepodobnosťou nepravdivú, informáciu o sťažovateľovi. Táto informácia bola a je jediným údajným dôkazom o domnelej spoločenskej nebezpečnosti sťažovateľa. Samotná hodnota a kvalita tejto informácie je relatívna, nakoľko informácia sa dodnes nestala podnetom na začatie trestného konania, priestupkového konania a taktiež sťažovateľ na jej základe nebol vyhostený, ani inak potrestaný či už na území Slovenskej republiky alebo inej krajiny. Z dôvodu, že predmetná informácia nebola podkladom pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, ako aj z dôvodu, že sťažovateľovi bolo objektívne znemožnené sa k SIS-kou poskytnutej informácii vyjadriť, bolo rozhodnutie správneho orgánu doručené dňa 30. septembra 2014 odvolacím orgánom zrušené...

V ďalšom konaní správny orgán dal priestor sťažovateľovi na vyjadrenie k novému podkladu rozhodnutia, teda k utajovanej informácii, avšak bez toho, aby sťažovateľ mal vedomosť o jej obsahu. Správny orgán iba informoval sťažovateľa o existencii dôvernej informácie o činnosti, ktorou sťažovateľ vraj ohrozuje verejnú bezpečnosť a je spoločensky nebezpečný, pričom táto informácia bola poskytnutá štátnym orgánom SIS. Správny orgán nerešpektoval rozhodnutie odvolacieho orgánu v tom zmysle, že nevykonal žiadnu činnosť na prešetrenie skutočností sťažovateľom uvádzaných, ako ani žiadny z ním navrhovaných krokov schopných odhaliť pochybenie SIS a preukázať jeho tvrdenia o nepravdivosti SIS-kou poskytnutej informácie.“.

Správny orgán následne opäť rozhodol rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA9-291-038/2015-Ž z 5. februára 2015 tak, že žiadosť sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu zamietol, „ale tento krát sa hlavným argumentom správneho orgánu stala podľa nášho názoru zjavne nepravdivá a zavádzajúca dôverná informácia poskytnutá SIS“.

Proti rozhodnutiu správneho orgánu z 5. februára 2015 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 z 13. mája 2015 tak, že potvrdil rozhodnutie správneho orgánu.

Dňa 8. júla 2015 podal sťažovateľ krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Spolu s podaním žaloby sťažovateľ žiadal, aby krajský súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 13. mája 2015. Dňa 14. júla 2015 podal sťažovateľ opakovanú žiadosť o odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

Keďže krajský súd o žiadostiach sťažovateľa nerozhodol, podal 20. júla 2015 sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Dňa 24. júla 2015 bolo sťažovateľovi doručené „*Oznámenie*“ č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015, v ktorom krajský súd oznámil, že jeho žiadostiam o odklad vykonateľnosti nebolo vyhovené.

Podľa sťažovateľa predmetné oznámenie krajského súdu z 20. júla 2015 „*možno definovať v intenciách tohto konkrétneho prípadu ako iný zásah, ktorým došlo k porušeniu a ohrozeniu rozsiahleho počtu práv*“ sťažovateľov.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že jeho úmyslom je zotrvať na území Slovenskej republiky. Poukazuje na konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 5 S 289/2014 týkajúce sa jeho trvalého pobytu, taktiež na predchádzajúce konanie s rovnakým predmetom, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 2 S 338/2010. Výsledok týchto konaní ovplyvnila informácia obsiahnutá vo vyjadrení SIS.

V súvislosti s vyjadrením SIS podal sťažovateľ „*žalobu na preverenie informácie poskytnutej SIS-kou. Tieto kroky boli zamerané na oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou, aby ju sťažovateľ mohol v prebiehajúcom konaní vyvrátiť (Žiadosť o vydanie súhlasu s jednorazovým oboznámením sa s utajovanou skutočnosťou zo dňa 24. júna 2015 a zamietavá odpoveď riaditeľa SIS zo dňa 20. júla 2015), alebo kroky upozorňujúce SIS*

na omyl v jej činnosti s výzvami na prehodnotenie a preverenie SIS-kou evidovaných a poskytovaných informácii (Žiadosť o poskytnutie informácie, riadne vyhodnotenie informácie a sťažnosť v zmysle zákona o sťažnostiach doručená SIS dňa 29. apríla 2015, odpoveď SIS zo dňa 15. mája 2015, oznámenie prešetrenia sťažnosti zo dňa 15. júla 2015). Ani jeden z týchto krokov nemal pozitívny úspech, tak ako v minulých konaniach prebiehajúcich od roku 2009, kde sa taktiež jedinou prekážkou ich úspešného zavŕšenia stala informácia poskytnutá SIS...

Domnievame sa, že vyjadrenie SIS obsahujúce utajovanú skutočnosť predstavuje iný zásah, ktorý je v zmysle čl. 127 Ústavy schopný porušiť základné práva jednotlivca...“.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiadal krajský súd o informáciu o zložení senátu krajského súdu 1S, ktorý prerokováva predmetnú vec. Krajský súd 5. augusta 2015 doručil sťažovateľovi odpoveď na jeho žiadosť, v ktorej uvádza:

«... V tejto odpovedi súd konštatuje, že senát 1 S sa skladá z: „predseda senátu: [REDAKOVANÉ] – zodpovedná za chod senátu, členovia senátu: [REDAKOVANÉ] – neobsadené... jedno miesto člena senátu 1S je neobsadené z dôvodu, že v súčasnosti je na tunajšom súde nedostatočný počet sudcov“. Na základe vyššie uvedeného sa sťažovateľ dňom doručenia dozvedel o ďalšom inom zásahu súdu, ktorým spočíva v neobsadení zákonného senátu a pravdepodobnej nečinnosti súdu. Neobsadením zákonného senátu došlo zo strany súdu k porušeniu práva na zákonného sudcu, nakoľko vo veci by nerozhodoval zákonný sudca, respektíve senát v zákonom predpísanom zložení... Zároveň sa sťažovateľ domnieva, že ak súd vo veci nekoná z dôvodu neobsadenia zákonného senátu dostatočným počtom sudcov, jedná sa o nečinnosť...»

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Existenciu zásahu súdu preukazuje listina doručená dňa 24. júla 2015 označená ako „Oznámenie“, v ktorej súd oznamuje sťažovateľovi, že jeho žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 nebolo vyhovené...

Existenciu zásahu SIS dokazujú vyjadrenie SIS č.: 65/152-D-12-200/2014-S, ktoré správny orgán zaevidoval ako č. p.: PPZ-HCP-D-7/2014-BA9 a vyjadrenie SIS č.: 65/152-

D-12-220/2014-S, ktoré správny orgán zaevidoval ako č. p.: PPZ-HCP-D-8/2014-BA9. Sťažovateľ sa o skutočnosti, že sa jedná o reálne zásahy do jeho základných práv a slobôd dozvedel až prostredníctvom rozhodnutia odvolacieho orgánu č. p.: PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 doručeného sťažovateľovi dňa 9. júna 2015...

Existenciu iného zásahu súdu v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 spočívajúceho v neobsadení zákonného senátu a pravdepodobnej nečinnosti súdu sťažovateľ dokazuje prostredníctvom odpovede súdu na žiadosť o sprístupnenie informácii zo dňa 5. augusta 2015...»

K namietanému porušeniu práva sťažovateľov na súkromie a rodinný život sťažovateľ poukazuje predovšetkým na to, že výsledok doterajších konaní týkajúcich sa jeho trvalého pobytu ovplyvnilo vyjadrenie SIS. V týchto konaniach správny orgán, odvolací správny orgán a aj krajský súd konštatovali, že *«nemajú právomoc prešetrovať kvalitu SIS-kou poskytnutej informácie. Odvolací orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje: „Odvolací orgán ďalej konštatuje, že SIS pri plnení úloh podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona NR SR č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe získava informácie ku konkrétnej osobe a na OCP PZ Trnava bola dňa 16. mája 2015 doručená informácia, ktorá je utajovanou skutočnosťou so stupňom utajenia „Dôverné“. Odvolací orgán ďalej uvádza, že nemá v kompetencii posudzovať, či je poskytnutá informácia nepreverenou a nedôvodnou, ale po doručení takejto informácie zo SIS postupuje v zmysle zákona č. 404/2011 Z. z.“ Hoci zákon o pobyte cudzincov neustanovuje viazanosť správneho alebo odvolacieho orgánu informáciou pochádzajúcou od SIS, domnievame sa, že sa v rozhodovacej praxi správneho orgánu vytvorila mimozákonná prax, podľa ktorej ak SIS poskytne informáciu o nebezpečnosti určitej osoby, je to dôvod na odopretie udelenia tolerovaného, ako aj iného druhu pobytu.*

Nakoľko žiadny z orgánov... podľa ich stanovísk nemá právomoc vyhodnocovať pravdivosť a preverenie informácií poskytovaných SIS-kou, sme toho názoru, že túto činnosť s ohľadom na následky a ujmu spôsobenú sťažovateľovi a celej jeho rodine môže v tomto momente vykonať jedine Ústavný súd...».

Vzhľadom na reálnu nemožnosť prešetriť informáciu SIS iným štátnym orgánom nesie podľa sťažovateľa SIS *«zodpovednosť za kvalitu a hodnovernosť informácie, ktorú*

poskytuje... SIS musí mať vedomosť o vplyve ňou poskytovanej informácie na rozhodovanie správneho orgánu... SIS nemôže poskytnúť správne mu orgánu len čistú informáciu o tom, že disponuje určitou informáciou o konkrétnej osobe. Pre samostatné objektívne rozhodovanie správneho orgánu je nevyhnutne potrebné, aby SIS zhrnula vo svojom vyjadrení aspoň základné skutočnosti o spôsobe získania informácie (či pochádza od anonyma, alebo je získaná činnosťou agentov, prípadne inou činnosťou SIS), o jej preverení (či došlo k prevereniu, kedy a akým spôsobom, prípadne či bola informácia viac krát preverovaná) a výsledky takéhoto preverenia. Podľa nášho názoru zákonodarca v zákone o pobyte cudzincov predpokladá, že SIS poskytne práve takéto komplexné stanovisko, čím umožní správne mu orgánu dôkladne a objektívne vyhodnotiť závažnosť a pravdivosť informácie. Následne potom môže správny orgán objektívne zvážiť celý skutkový stav, prihliadnuť na ďalšie skutočnosti uvádzané sťažovateľom ako aj existenciu jeho rodinných pút vo vzájomnej súvislosti s poskytnutým vyjadrením SIS a samostatne rozhodnúť... S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že správny a odvolací orgán v kooperácii so SIS vytvorili akúsi mimozákonnú aplikačnú prax, kde správny ani odvolací orgán nie sú hodnotiacimi orgánmi rozhodujúcimi o existencii ohrozenia verejnej bezpečnosti v konkrétnom prípade. Práve naopak, stali sa len akýmsi ďalším potvrdením pravdivosti informácie SIS, ktorá tým že utajovanú skutočnosť o sťažovateľovi poskytne, alebo neposkytne, reálne rozhodne o udelení tolerovaného, ale aj trvalého pobytu. Uvedený stav je o to závažnejší, že sťažovateľovi ani jeho právne mu zástupcovi nebolo povolené oboznámiť sa s utajovanou informáciou poskytnutou SIS, a teda správne mu orgánu reálne ani nemohol preukázať, že od jeho osoby nehrozí Slovenskej republike žiadne nebezpečenstvo.

Sme toho názoru, že informácia poskytnutá SIS správne mu a odvolaciemu orgánu je identická s informáciou poskytnutou SIS príslušne mu orgánu vo vyjadrení SIS zo dňa 7. novembra 2007 č. p.: 63/964-V-407-64/2007-S, a teda: „Osoba [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa zapájal do organizovania trestnej činnosti, ilegálne dovážal zbrane z Ukrajiny a následne ich predával do arabského...“. I keď táto informácia bola sťažovateľom viac krát spochybnená, domnievame sa, že správny a odvolací orgán ju naďalej považujú za pravdivú. Je to zarážajúce najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ správne mu aj odvolaciemu orgánu doložil vyjadrenie Veľvyslanectva

Ukrajiny v Slovenskej republike zo dňa 16. septembra 2009, ktorým Ukrajina deklaruje, že sťažovateľ nikdy nevstúpil na územie Ukrajiny. Okrem toho sťažovateľ poskytol týmto orgánom aj vyjadrenie Zastupiteľského úradu Slovenskej republiky na Ukrajine Úradu policajného pridelenca Kyjev zo dňa 6. novembra 2009, ktorý po dopyte na Ministerstve vnútra Ukrajiny a týmto orgánom vykonanej lustrácie osoby [REDAKOVANÉ] konštatoval, že Ukrajina nemá k dispozícii žiadne informácie o tejto osobe. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ sa nemohol dopustiť činností, o ktorých SIS tvrdí, že k nim podľa jej informácii došlo.».

Podľa sťažovateľa informácia v stanovisku SIS je neopodstatnená, o čom svedčí aj to, že v roku 2014 mu Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Tel Avive udelilo vízum typu „D“, a to «po lustrácii jeho osoby a doručení odobrujúceho stanoviska Ministerstva vnútra Slovenskej republiky... v roku 2014 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevyhodnotilo osobu sťažovateľa ako ohrozujúcu bezpečnosť Slovenskej republiky. Tvrdíme, že k tomu došlo tak, že Ministerstvo vnútra buď nemalo k dispozícii, alebo neprikladalo dôležitosť informácii, ktorú SIS poskytuje iným štátnym orgánom. Sťažovateľovi do dnes nie je jasné, ako mohla SIS dňa 7. novembra 2007 poskytnúť príslušnému orgánu informáciu o nebezpečnosti sťažovateľa a jeho údajnej ilegálnej aktivite a dňa 23. septembra 2008 už SIS vo vyjadrení pre Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Skalica č. p.: UHCP-145-3/RHCP-BA-SI-Ž-2008 poprela túto skutočnosť tvrdením: „nezískala k menovanej osobe informácie, ktoré by sme poskytli príjemcom“... Z dostupných zdrojov nadobudol sťažovateľ dojem, že informácia o ilegálnych činnostiach sťažovateľa, ktorou disponuje SIS bola poskytnutá práve anonymným zdrojom z blízkeho okolia sťažovateľa. Poskytnutie tejto nepravdivej informácie podľa sťažovateľovej mienky súvisí s jeho predchádzajúcim rozvodom ukončeným manželstvom, nakoľko s bývalou manželkou a jej rodinou sa rozišiel za dramatických okolností, pričom existuje podozrenie, že sa mu práve takýmto spôsobom (znemožnením jeho ďalšieho života v Slovenskej republike s novou manželkou) chce rodina bývalej manželky pomstiť.

Domnievame sa, že práve na základe vyššie uvedenej utajovanej informácie správny a odvolací orgán odmietli udeliť sťažovateľovi tolerovaný pobyt, i napriek tomu, že táto informácia bola sťažovateľom spochybnená. Domnievame sa, že SIS má povinnosť

vo vyjadrení poskytovať komplexné informácie získané so svojej činnosti, a to aj s informáciu o zdroji či druhu činnosti, pri akej bola táto informácia získaná, či bola preverená a ako dopadlo prešetrenie, preverenie tejto informácie. Bez takejto činnosti si správny ani odvolací orgán nemôžu spraviť komplexný obraz o veci.

Práve z dôvodu, že správny orgán nemal ako prešetriť zjavne zavádzajúcu a mylnú informáciu poskytnutú SIS-kou, je dnes sťažovateľ povinný opustiť územie Slovenskej republiky, čo môže spôsobiť definitívnu a fatálnu nielen ujmu, ale de facto odňatie jeho práv a právnych záujmov obzvlášť práva na rodinný život a rodičovských práv. Fatálnosť takéhoto poškodenia práva na rodinný život možno vyvodzovať z reálnej vzdialenosti medzi Izraelom a Slovenskou republikou. Ak bude sťažovateľ nútený opustiť územie Slovenskej republiky, stratí možnosť fyzického kontaktu s manželkou ako aj s maloletou dcérou... Ujma spôsobená odlúčením sťažovateľa od jeho rodiny sa ukazuje ako najzávažnejšia práve vo vzťahu k maloletej dcére sťažovateľa. Jedná sa o dieťa, ktoré ešte nedovršilo 2 roky a práve v tomto období si buduje psychický a sociálny vzťah k svojmu okoliu...».

Právo sťažovateľa na súkromie a rodinný život porušil aj krajský súd tým, ako posúdil jeho žiadosť o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

„Žiadosť... odôvodnil sťažovateľ skutočnosťou, že ak nedôjde k odkladu, tak bude v zmysle ustanovenia § 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov musieť opustiť územie Slovenskej republiky, v opačnom prípade mu bude hroziť administratívne vyhostenie podľa ustanovenia § 82 a nasledujúcich zákona o pobyte cudzincov. Sťažovateľ upozornil súd, že ak nedôjde k odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu a sťažovateľ bude pod hrozbou opustenia krajiny, alebo krajinu nútene opustiť, bude de facto odňaté jeho právo na rodinný život... Súd podľa nášho názoru vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že žalobca je v manželskom zväzku s občiankou Slovenskej republiky. Súd tak urobil napriek tomu, že v zmysle ustanovenia čl. 41 ods. 1 Ústavy musí takéto manželský zväzok v rámci ústavných a zákonných limitov všestranne chrániť. Preto sa domnievame, že súd pri vyhodnocovaní sťažovateľovej žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia prekročil Ústavou mu ustanovené limity, rozhodol svojvoľne bez toho, aby vzal do úvahy právo na súkromie a rodinný život sťažovateľa, čím toto právo porušil.“

Podľa sťažovateľa poskytovaním a šírením predmetnej informácie zo strany SIS a tiež tým, že krajský súd nevyhovel jeho žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia, dochádza k rozdeleniu rodiny a nútenému odňatiu dieťaťa otcovi, teda aj k porušeniu rodičovských práv sťažovateľa a práv maloletej sťažovateľky podľa čl. 5, čl. 9 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 4 ústavy.

Uvedeným zásahom SIS a tým, že krajský súd nevyhovel žiadosti o odklad vykonateľnosti, dochádza aj k porušeniu základného práva sťažovateľky a maloletej sťažovateľky podľa čl. 23 ods. 4 ústavy. Nútený odchod sťažovateľa z územia Slovenskej republiky bude mať výrazný dopad na chod jeho domácnosti – predovšetkým emocionálny, psychický a tiež ekonomický. Túto situáciu bude možné riešiť len odchodom sťažovateľky a maloletej sťažovateľky za sťažovateľom, *„teda opustením Slovenskej republiky spôsobeným nátlakom a bezohľadným správaním štátnych orgánov Slovenskej republiky, ktoré nedostatočne zohľadňujú právo sťažovateľov na rodinný život“*.

Sťažovateľ namieta tiež porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti poukazuje na svoju argumentáciu v žalobe o preskúmanie zákonnosti a v žiadostiach o odklad vykonateľnosti rozhodnutia. Uvádza, že svoje žiadosti odôvodnil aj tým, že po odchode alebo nútenom vyhostení zo Slovenska mu bude prakticky znemožnené domáhať sa svojich práv v konaniach pred súdom, a *„... preto aj s ohľadom na argumentáciu k porušeniu rodičovských práv a práva na rodinný život sa domnievame, že súd nezvážil dôkladne všetky aspekty konkrétneho prípadu a nezohľadnil hľadisko proporcionality pri rozhodovaní o odklade vykonateľnosti rozhodnutia. Zároveň súd dospel k záveru, ktorý je v rozpore s účelom a významom inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 250c OSP. Na základe vyššie uvedeného sa preto domnievame, že súd sa pri svojej úvahe o (ne)udelení odkladu vykonateľnosti rozhodnutia dopustil zjavnej svojvôle.*

Súčasne sa domnievame, že vybavenie žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia len oznámením bez odôvodnenia je neprípustné, obzvlášť v takomto zložitom prípade.

Takáto forma nedáva sťažovateľovi žiadne záruky, že súd sa vysporiadal dostatočne vážne s jeho žiadosťou a vyvážil všetky sťažovateľove práva v konflikte, prípade zohľadnil jedinečnosti konkrétneho prípadu.

Osobitnou okolnosťou pri porušení práva na spravodlivý proces je skutočnosť, že v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 do dnešného dňa nie je plne obsadený zákonný senát. Súd teda nemá možnosť vo veci v súlade s právom rozhodnúť a podľa nášho názoru nemohol zákonne rozhodnúť ani o sťažovateľovej žiadosti na odklad vykonateľnosti rozhodnutia. Zároveň upozorňujeme Ústavný súd, že v súdnom konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 prebiehajúcim pred súdom máme, s ohľadom na nekompletnosť zákonného senátu, podozrenie na nečinnosť súdu.“.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež má „podozrenie“ na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Súd sa neobsadením všetkých sudcov v senáte 1 S rozhodujúcim v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 dopustil nezákonnosti, ktorá má aj svoj ústavný rozmer. Je zrejmé, že len krajský senát zložený z 3 sudcov možno z hľadiska právnej úpravy Slovenskej republiky (podľa zákona o súdoch) možno považovať za zákonný. Na základe vyššie uvedeného sa domnievame, že sa súd dopustil porušenia práva sťažovateľa podľa ustanovenia čl. 48 ods. 1 Ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že neobsadil celý zákonný senát.

S ohľadom na skutočnosť, že v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 prebiehajúcim pred súdom máme zároveň podozrenie, že v súčasnosti dochádza k nečinnosti súdu, a teda súd nekoná hoci v tom nemá žiadnu zákonnú prekážku. Začatie súdneho konania súd zaväzuje, aby v konaní konal. Ak súd konanie začal, no vo veci nekoná z dôvodu vlastnej chyby, jedná sa podľa nášho názoru o zjavnú nečinnosť súdu a prietahy v konaní porušujúce právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy.“

Sťažovateľ zastáva názor, že skutočnosti, ktoré uvádza vo svojej sťažnosti, odôvodňujú, aby ústavný súd v predmetnej veci prijal sťažnosť na ďalšie konanie

aj v prípade, ak dospeje k záveru, že sťažovatelia nevyčerпали dostupné prostriedky nápravy, t. j. žiada, aby ústavný súd neaplikoval princíp subsidiarity.

„Podľa vyššie uvedeného je zrejmé, že v tomto konkrétnom prípade je kľúčovým hľadiskom čas. Ak nedôjde k čo najskoršiemu konečnému rozhodnutiu vo veci samej alebo odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu, tak sťažovateľ bude musieť opustiť územie Slovenskej republiky. V tomto momente neexistuje orgán, ktorý by o predmetných zásahoch do práv žalobcu mohol rozhodnúť ako konečná inštancia rýchlejšie ako Ústavný súd... s ohľadom na špecifiká tohto konkrétneho prípadu sa domnievame, že všetky ostatné orgány verejnej moci a procesy ochrany práv (s výnimkou Ústavného súdu a konania pred ním) sú neefektívne a nefunkčné.

Z uvedeného podľa nášho názoru jednoznačne vyplýva, že aplikovanie princípu subsidiarity pre rozhodovanie Ústavného súdu na úkor princípu právneho štátu, právnej istoty a práv sťažovateľov na súkromie a rodinný život, či spravodlivý proces a súdnu ochranu je v priamom rozpore s cieľom princípu subsidiarity. Domnievame sa, že ak by došlo k otestovaniu novej ujmy na právach spôsobených v tomto prípade bezvýhradným aplikovaním princípu subsidiarity prostredníctvom testu proporcionality, počínanie Ústavného súdu, ktorým by z dôvodu princípu subsidiarity rozhodovania Ústavného súdu odmietol sťažnosť sťažovateľov, takýto zásah by nevyhovel už v prvej zložke testu proporcionality, nie to ešte vo zvyšných dvoch.

Vzhľadom na uvedené máme za preukázané, že je nevyhnutne potrebné, aby Ústavný súd či už s ohľadom na uskutočnené kroky sťažovateľa pre vyriešenie tejto veci, alebo z dôvodu jeho ťažkej životnej situácie nepristupoval k výkladu ustanovenia čl. 127 ods. 1 príliš formalisticky, ale práve naopak a prijal túto sťažnosť na ďalšie konanie.“

Na tomto základe sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa na súkromie a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 19 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 Ústavy; ako aj rodičovské práva sťažovateľa podľa čl. 5, čl. 9 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 4 Ústavy

iným zásahom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1 S/166/2015-53 z 20. júla 2015 (oznámením o nevyhovení žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Prezídia

Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004) porušené boli

a iným zásahom Slovenskej informačnej služby obzvlášť v konaní č. k.: PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 (poskytovaním vyjadrenia obsahujúceho neurčité utajované informácie o sťažovateľovi s cieľom zabrániť sťažovateľovi v získaní pobytu na území Slovenskej republiky) porušené boli.

... Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy v spojení s právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy a v spojení s čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy

iným zásahom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1 S/166/2015-53 z 20. júla 2015 (oznámením o nevyhovení žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004) porušené bolo

a iným zásahom Krajského súdu v Bratislave spočívajúcim v neobsadení zákonného senátu 1 S zákonným počtom sudcov v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 porušené bolo.

... Právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy s spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru iným zásahom Krajského súdu v Bratislave spočívajúcim v neobsadení zákonného senátu 1S zákonným počtom sudcov v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 porušené bolo.

... Právo sťažovateľa podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru

iným zásahom Krajského súdu v Bratislave spočívajúcim v neobsadení zákonného senátu 1S zákonným počtom sudcov v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 porušené bolo.

... Práva maloletej dcéry sťažovateľa na súkromie a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 Ústavy; ako aj práva dieťaťa podľa čl. 5, čl. 9 ods. 1, čl. 10 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 4 Ústavy; ako aj právo podľa čl. 23 ods. 4 Ústavy

iným zásahom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1 S/166/2015-53 z 20. júla 2015 (oznámením o nevyhovení žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004) porušené boli

a iným zásahom Slovenskej informačnej služby obzvlášť v konaní č. k.: PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 (poskytovaním vyjadrenia obsahujúceho neurčité utajované informácie o sťažovateľovi s cieľom zabrániť sťažovateľovi v získaní pobytu na území Slovenskej republiky) porušené boli.

... Právo manželky sťažovateľa na súkromie a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 Ústavy; ako aj právo podľa čl. 23 ods. 4 Ústavy

iným zásahom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1 S/166/2015-53 z 20. júla 2015 (oznámením o nevyhovení žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004) porušené boli

a iným zásahom Slovenskej informačnej služby obzvlášť v konaní č. k.: PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 (poskytovaním vyjadrenia obsahujúceho neurčité utajované informácie o sťažovateľovi s cieľom zabrániť sťažovateľovi v získaní pobytu na území Slovenskej republiky) porušené boli.

... Iný zásah Krajského súdu v Bratislave č. k.: 1 S/166/2015-53 z 20. júla 2015 (oznámenie o nevyhovení žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004) sa zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

... Prikazuje Krajskému súdu v Bratislave urobiť v konaní sp. zn.: 1 S/166/2015 úkony podľa príslušných právnych predpisov na zákonné obsadenie senátu 1 S

... Slovenskej informačnej službe obzvlášť v konaní č. k.: PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 sa zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa, manželky sťažovateľa a jeho maloletej dcéry poskytovaním vyjadrení príslušným orgánom, ktoré obsahujú neurčité utajované informácie o sťažovateľovi s cieľom zabrániť sťažovateľovi v získaní pobytu na území Slovenskej republiky

... Krajský súd v Bratislave a Slovenská informačná služba sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľom náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 15 000,- EUR... každému po 5.000,- EUR do 30 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.

Krajský súd v Bratislave a Slovenská informačná služba sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom trovy konania do 30 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “

Sťažovateľ v sťažnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 13. mája 2015.

„Sťažovatelia sa nachádzajú v životnej situácii, ktorú bez pomoci Ústavného súdu nedokážu riešiť. Jedinou alternatívou prípadnému definitívnemu opusteniu Slovenskej republiky sa v tomto čase javí právomoc Ústavného súdu rozhodnúť o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho orgánu v konaní o žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu. Odkladom vykonateľnosti tohto rozhodnutia nadobudne v zmysle zákona o pobyte cudzincov sťažovateľ titul na legálny pobyt na území Slovenskej republiky. Hoci je zrejmé, že sťažnosťou nie je napádané rozhodnutie odvolacieho orgánu, iba odkladom vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktoré úzko súvisí s iným zásahom tak súdu ako aj SIS, môže dôjsť k zabezpečeniu práv sťažovateľa pred ich odňatím, respektíve pred závažnou ujmou, ktorá by na nich mohla vzniknúť. Preto žiadame Ústavný súd, aby pristúpil k implicitnému výkladu ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o Ústavnom súde a odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho orgánu, ako rozhodnutia úzko súvisiaceho s napádanými inými zásahmi súdu a SIS... “

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľa odôvodňujú takto:

„... je potrebné brať do úvahy aj vzniknutú nemajetkovú ujmu. Jedná sa najmä o ujmu spôsobenú neustálym stresom z možného odchodu sťažovateľa a nebezpečenstvom začatia konania o administratívnom vyhostení proti nemu, ale aj ujmu spôsobenú sťažovateľovej manželke a jeho maloletej dcére nátlakom vyvíjaným na nich súdom a SIS. Obzvlášť s ohľadom na významne porušené právo na rodinný život sťažovateľov, ako aj s ohľadom na vek maloletej dcéry, ktorá môže byť protiprávnou činnosťou štátnych

orgánov najviac zasiahnutá (čo sa môže v neskoršom období odraziť na jej psychickom a fyzickom zdraví)...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

II.1 K namietanému porušeniu práv sťažovateľov oznámením krajského súdu č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015

V tejto časti sťažnosti sťažovatelia namietajú, že oznámením č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015, ktorým krajský súd oznámil sťažovateľovi, že nevyhovel jeho žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 13. mája 2015, boli porušené

- základné práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa,

- základné práva sťažovateľky a maloletej sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 23 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 ústavy a ich právo podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a

- základné právo maloletej sťažovateľky podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a jej práva podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

Sťažovateľ sa domnieva, že vo svojich žiadostiach o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu dostatočne preukázal na hrozbu závažnej ujmy. Podľa sťažovateľa ak nedôjde k odkladu vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, bude musieť opustiť územie Slovenskej republiky, v opačnom prípade bude môcť byť administratívne vyhostený. Takto by došlo k zásahu do súkromného a rodinného života sťažovateľov. Sťažovateľ sa domnieva, že preukázal zákonné dôvody na odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu podľa § 250c ods. 1 OSP, preto sa krajský súd dopustil svojvôle, keď jeho žiadostiam nevyhovel a odoprel mu reálny prístup k súdu.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že krajský súd mal svoje oznámenie náležite odôvodniť tak, aby bolo zrejmé, z akých dôvodov nevyhovel žiadostiam o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Sťažovateľ podal krajskému súdu 8. júla 2015 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu a tiež návrh na odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Dňa 14. júla 2015 podal opakovanú žiadosť, ktorou žiadal, aby krajský súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Oznámením č. k. 1 S 166/2015-53 z 20. júla 2015 predsedníčka senátu krajského súdu sťažovateľovi oznámila, že „*v súlade s ustanovením § 250c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku... žiadosti zo dňa 08. 07. 2015 a zo dňa 14. 07. 2015 o odklad vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2015/005435-004 zo dňa 13. 5. 2015 nebolo vyhovené*“.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250c ods. 1 OSP žaloba nemá odkladný účinok na vykonateľnosť rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Na žiadosť účastníka môže predseda senátu uznesením vykonateľnosť rozhodnutia odložiť, ak by okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia hrozila závažná ujma. Ak predseda senátu nevyhoví žiadosti, upovedomí o tom účastníka.

Ústavný súd už v predchádzajúcich rozhodnutiach (napr. III. ÚS 456/2014) uviedol, že odklad vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia správneho orgánu má mimoriadny charakter, keďže súd v ňom prelamuje právne účinky právoplatného správneho aktu. Správny súd o ňom rozhodne v prípade, že dospeje k záveru o existencii hrozby závažnej ujmy, ktorá je v príčinnej súvislosti s okamžitým výkonom správneho rozhodnutia (nie s výkonom ako takým). Reálnosť hrozby závažnej ujmy posudzuje súd v medziach správnej úvahy, ktorej možnosť vyplýva z formulácie § 250c ods. 1 OSP, podľa ktorej predseda senátu môže uznesením odložiť vykonateľnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy. Z § 250c ods. 1 OSP tiež vyplýva, že ak súd vyhovie žiadosti účastníka konania, rozhodne o tom uznesením. Zo znenia uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku však nevyplýva, že súd by mal vydať zamietavé rozhodnutie (uznesenie), keďže Občiansky súdny poriadok v druhej vete § 250c ods. 1 uvádza, že ak predseda senátu nevyhoví žiadosti, upovedomí o tom účastníka. Takáto formulácia bola v záujme ochrany princípu právnej istoty účastníkov konania do § 250c OSP doplnená zákonom č. 424/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorý týmto poskytol účastníkom konania právo na oboznámenie sa s nesúhlasným posúdením žiadosti o odklad vykonateľnosti správneho rozhodnutia formou upovedomenia.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd dospel prostredníctvom postupu predsedníčky senátu 1S k záveru vyjadrenému v oznámení z 20. júla 2015 na základe postupu upraveného v zákone a v medziach svojich právomocí (m. m. I. ÚS 4/08, III. ÚS 456/2014), a preto ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu krajského súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd považoval postup krajského súdu, v rámci ktorého nevyhovel žiadosti sťažovateľa o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, o čom ho upovedomil v súlade s ustanoveniami procesného práva, za ústavne akceptovateľný a udržateľný, preto nemožno uvažovať o vyslovení porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti neuviedol také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnú príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a oznámením krajského súdu z 20. júla 2015.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov (čl. 46 až čl. 48 ústavy) v zásade vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patria aj sťažovateľmi označené základné práva podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 4 a čl. 41 ods. 4 ústavy, právo podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa (m. m. IV. ÚS 116/05, II. ÚS 78/05). Ústavný súd totižto nie je opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by potom v zásade nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré

je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1, resp. čl. 41 ods. 1 ústavy majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Navyše ústavný súd uvádza, že rozhodovanie správneho súdu podľa § 250c ods. 1 OSP nevyučuje právo na ochranu tých práv, ktorých porušenie sa namieta v sťažnosti, pretože o napadnutom rozhodnutí odvolacieho správneho orgánu (o odklad ktorého predbežne ide) má právomoc rozhodnúť krajský súd vo veci samej (§ 247 a nasl. OSP; porovnaj tiež I. ÚS 4/08).

Ústavný súd prihliadol aj na to, že účelom rozhodovania o odložení vykonateľnosti rozhodnutia správneho orgánu (§ 250c ods. 1 OSP) je iba predbežná a dočasná úprava práv a povinností, ktorá ešte nevyučuje, že ochrana právam sťažovateľov bude konečným rozhodnutím vo veci samej poskytnutá (I. ÚS 4/08). Sťažovatelia nemôžu zo skutočnosti, že žiadostiam sťažovateľa o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu nebolo nevyhovené, odvodiť, že žaloba sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti

rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu nie je v ich prípade účinným prostriedkom ochrany ich základných práv (m. m. II. ÚS 99/07).

Prihliadnuc na tieto skutočnosti, ústavný súd neakceptoval argumentáciu sťažovateľov, ktorou sa domáhali, aby ústavný súd v tejto veci neaplikoval princíp subsidiarity. Ústavný súd zo sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že aktuálne uplatňovaná ochrana práv sťažovateľov krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015 v systéme správneho súdnictva podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podanej sťažovateľom nie je dostupná a účinná.

II.2 K namietanému porušeniu práv sťažovateľov zásahom SIS

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z tejto časti sťažnosti vyplýva, že

- sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 41 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 ústavy, svojho práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa zásahom SIS,

- sťažovateľka a maloletá sťažovateľka namietajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 23 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 41 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru zásahom SIS a

- maloletá sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a porušenie svojich práv podľa čl. 5, čl. 8 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa zásahom SIS.

Z argumentácie v tejto časti sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa zásahom SIS – poskytnutím vyjadrenia SIS správneho orgánu, ktoré obsahuje utajované skutočnosti týkajúce sa sťažovateľa, ktoré boli rozhodujúce pre zamietnutie jeho žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky správnym orgánom. Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ namieta, že

- správny orgán ho neoboznámil s obsahom vyjadrenia SIS a nebolo to umožnené ani jeho právnenému zástupcovi;

- správny orgán nevykonal ním navrhnuté šetrenie, ktoré malo preukázať nepravdivosť vyjadrenia SIS;

- správny orgán, odvolací správny orgán a aj krajský súd si osvojili „*mimozákonnú prax*“, podľa ktorej nehodnotia informácie poskytnuté SIS ako dôkaz, ale svojím postupom fakticky zaviedli zásadu viazanosti informáciou poskytnutou SIS. V tejto súvislosti

poukazuje sťažovateľ na postup správnych orgánov v konaní o udelenie trvalého pobytu a na postup krajského súdu v konaniach, v ktorých preskúmaval zákonnosť rozhodnutí o trvalom pobyte sťažovateľa;

- vyjadrenie SIS musí mať určité formálne a obsahové náležitosti, t. j. vyjadrenie musí obsahovať spôsob získania informácie, údaje o preverení informácie a výsledky tohto preverenia tak, aby vyjadrenie mohlo byť vecne preskúmané správnymi orgánmi, prípadne krajským súdom z hľadiska úplnosti, pravdivosti, hodnovernosti a pod.

Predmetným zásahom SIS (poskytnutím vyjadrení v konaní správneho orgánu o žiadosti sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu) malo dôjsť aj k porušeniu označených práv sťažovateľky a maloletej sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru, ako aj k porušeniu práv maloletej sťažovateľky podľa Dohovoru o právach dieťaťa.

Správny orgán v rozhodnutí z 5. februára 2015, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o udelenie tolerovaného pobytu, poukazuje na informáciu o sťažovateľovi, ktorú získal 12. novembra 2014 a 11. decembra 2014 a *«ktorá je utajovanou skutočnosťou so stupňom utajenia „Dôverné“... Vzhľadom na to, že získané informácie sú utajovaného charakteru... nie je možné uvedené informácie zverejniť... Pretože sa jedná o informáciu poskytnutú Slovenskou informačnou službou ako jediným oprávneným orgánom štátu, v ktorého kompetencii je posudzovanie možného ohrozenia bezpečnosti štátu, správny orgán nemá dôvod túto informáciu spochybňovať.»* (citované z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 13. mája 2015, pozn.).

Odvolací správny orgán v rozhodnutí z 13. mája 2015 tiež poukázal na vyjadrenia SIS č. 65/152-D-12-200/2014-S a č. 65/152-D12-220/2014-S a uviedol, že sa s nimi *„oboznámil... sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou... V prípade uvedenia týchto informácií v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je utajovanou písomnosťou by mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolanej osobe.“*

Ústavný súd pripúšťa, že sťažovateľom namietaný postup správnych orgánov by mohol vyvolať neprípustný zásah do jeho práv. Sťažovateľ napokon v tejto súvislosti a aj

z tohto dôvodu podal proti rozhodnutiu odvolacieho správneho orgánu žalobu, ktorou sa domáha, aby krajský súd preskúmal zákonnosť jeho rozhodnutia. Vo svojej žalobe uviedol v zásade zhodnú argumentáciu na ochranu svojich práv, ktoré mali byť podľa jeho tvrdenia porušené, ako vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Nepochybne bude úlohou krajského súdu preskúmať námietky sťažovateľa týkajúce sa vyjadrení SIS, predovšetkým toho, či a v akej miere a akým spôsobom je potrebné oboznámiť účastníka, prípadne jeho právneho zástupcu s informáciami, ktoré sú utajovanou skutočnosťou, či je správny orgán viazaný vyjadrením SIS, alebo je povinný takéto vyjadrenie hodnotiť ako iný dôkaz a pod.

Právomoc krajského súdu, ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu o žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ešte nerozhodol, vylučuje, aby o týchto námietkach rozhodoval ústavný súd, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

Nad rámec veci ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd pri rozhodovaní o žalobe sťažovateľa bude viazaný právnymi závermi ústavného súdu, ktoré už vo svojej doterajšej judikatúre uviedol v súvislosti s rozhodovaním vo veciach s podobným predmetom konania.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iným zásahom krajského súdu spočívajúcim v neobsadení senátu 1S zákonným počtom sudcov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti v prvom rade namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy, porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a ekvivalentnej garancie, ktorá tvorí obsah práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, z dôvodu, že vec bola pridelená senátu krajského súdu 1S, v ktorom je podľa rozvrhu práce jedno miesto sudcu neobsadené.

Ústavný inštitút zákonného sudcu je založený predovšetkým na zákonom ustanovenej právomoci, ako aj vecnej a miestnej príslušnosti súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01, III. ÚS 285/2010, IV. ÚS 298/2011).

Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06, III. ÚS 285/2010, IV. ÚS 298/2011).

Podľa názoru ústavného súdu má rozvrh práce zásadný význam pre uplatnenie ústavou garantovaného práva na zákonného sudcu. Zákonným sudcom môže byť ktorýkoľvek sudca daného súdu, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Elementárnou podmienkou v tomto prípade však je, aby sa vec pridelila v súlade s rozvrhom práce pre daný kalendárny rok, v ktorom je vec oprávnenej osoby doručená tomuto súdu (IV. ÚS 3/08, IV. ÚS 298/2011).

Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Podľa § 49 písm. a) zákona o súdoch predsedovia súdov zabezpečujú riadenie súdov v oblasti výkonu súdnictva najmä rozvrhom práce.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje

a) určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd,

b) zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v rozvrhu práce sa tiež uvedie, ktorý z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu riadi a organizuje činnosť senátu,

c) určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdnemu úradníkovi vykonať jednotlivé úkony,

d) spôsob a podmienky vykonania zmien v rozvrhu práce v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu a ak sa zmení personálne obsadenie súdu.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o súdoch rozvrh práce zostavuje predseda súdu tak, aby bol zabezpečený výkon súdnictva. Pri tvorbe rozvrhu práce je povinný rešpektovať zásadu rovnomernej zaťaženia sudcov a súdnych úradníkov.

Podľa § 52 ods. 7 zákona o súdoch zmeny a dodatky rozvrhu práce, ktoré sa dotýkajú sudcov a súdnych úradníkov poverených konaním a rozhodovaním, vykoná predseda súdu spôsobom určeným v rozvrhu práce po ich prerokovaní v sudcovskej rade. Po každej zmene rozvrhu práce je predseda súdu povinný zabezpečiť vyhotovenie úplného znenia rozvrhu práce. Úplne znenie rozvrhu práce zverejní predseda súdu rovnako ako rozvrh práce.

Predseda krajského súdu na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa mailom (zaevidovaným pod sp. zn. Spr. 6210/15) zo 4. augusta 2015 oznámil, že „senát IS je personálne obsadený tak, ako je uvedené v zverejnenom rozvrhu práce... na r. 2015 (predseda senátu: [REDAKOVANÉ] – zodpovedná za chod senátu, členovia senátu: [REDAKOVANÉ] – neobsadené).

... jedno miesto člena senátu IS je neobsadené z dôvodu, že v súčasnosti je na tunajšom súde nedostatočný počet sudcov potrebných na zaplnenie neobsadených

miest, pričom počty voľných miest sudcov na jednotlivých súdoch určuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.“

Podľa rozvrhu práce krajského súdu na rok 2015 (Spr. 3520/14) v znení dodatku č. 7 účinného od 4. septembra 2015 senát 1S nie je obsadený tromi sudcami krajského súdu.

Z mailovej správy krajského súdu zo 4. augusta 2015 vyplýva, že nedostatočné personálne obsadenie krajského súdu sudcami spôsobuje stav, že jedno miesto sudcu senátu 1S je neobsadené. Predseda krajského súdu neuviedol, akým spôsobom sa uprázdnilo miesto príslušného sudcu v senáte 1S. Tento stav (neobsadenie miesta sudcu) a stav s podobnými účinkami mohol byť spôsobený právnymi skutočnosťami, ktoré majú za následok zánik funkcie sudcu [porovnaj § 17 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“)], preložením sudcu na iný súd podľa § 14 zákona o sudcoch, prerušením výkonu funkcie sudcu podľa § 24 zákona o sudcoch alebo pre existenciu prekážky výkonu funkcie sudcu (predovšetkým rodičovskej dovolenky) podľa § 60 zákona o sudcoch. Tento stav v zásade vzniká prirodzene zo zákonom predpokladaných dôvodov.

Úlohou predsedu súdu ako orgánu riadenia a správy súdu (§ 33 ods. 2 zákona o súdoch) je vytvárať podmienky na riadny výkon súdnictva (§ 32 ods. 1 zákona o súdoch). Jeho povinnosťou je zabezpečiť, aby výkon súdnictva vo všeobecnosti vrátane vo veci sťažovateľa, t. j. prerokovanie a rozhodnutie vo veci, ktorá tvorí predmet konania, prebiehal riadne a bez zbytočných prieťahov, a to bez ohľadu na to, že právomoci pri určovaní počtu sudcov a obsadzovaní voľných miest sudcov vykonáva aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Predseda súdu pritom postupuje podľa zákona o súdoch a podľa rozvrhu práce [§ 49 písm. a) zákona o súdoch], predovšetkým podľa všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodné kolégium na príslušný kalendárny rok a na základe rozdelenia agendy medzi jednotlivé senáty a prostredníctvom inštitútu zastupujúceho senátu, ktoré sú obsahom rozvrhu práce.

Vychádzajúc z uvedeného vyplýva, že neobsadenie senátu všeobecného súdu zákonom predpokladaným počtom sudcov nepredstavuje samo osebe porušenie základného práva na zákonného sudcu. Z uvedených dôvodov nemožno dospieť ani k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a špecifikovaným zásahom krajského súdu.

Sťažovateľ v súvislosti s neobsadeným senátom krajského súdu 1S namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015. Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namieta, že neobsadenie senátu krajského súdu 1S tromi sudcami predstavuje stav, ktorý znemožňuje, aby krajský súd prerokoval a rozhodol predmetnú vec. Krajský súd je takto podľa jeho tvrdenia nečinný a vznikajú zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie s'ťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

S'ťažovateľ podal 8. júla 2015 žalobu o preskúmanie rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu z 13. mája 2015. S'ťažovateľ tiež podal 20. júla 2015 s'ťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch. Krajský súd prípisom z 20. júla 2015 oznámil účastníkom konania, že nevyhovel žiadosti s'ťažovateľa z 8. júla 2015 a zo 14. júla 2015 o odklad vykonateľnosti odvolacieho správneho súdu. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd následne doručoval žalobu s'ťažovateľa na vyjadrenie, resp. si aj vyžiadal administratívny spis. V čase predbežného prerokovania s'ťažnosti s'ťažovateľov ústavným súdom krajský súd vo veci samej nerozhodol.

Konanie o žalobe s'ťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia trvá dva mesiace, pričom krajský súd sa vysporiadal so žiadosťami s'ťažovateľa o odklad vykonateľnosti odvolacieho správneho orgánu a vykonal procesné úkony nevyhnutné na rozhodnutie vo veci samej. Aj s prihliadnutím na predmet konania a jeho význam pre s'ťažovateľa nemožno v tomto konaní uvažovať o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 166/2015. Tento záver je opodstatnený aj napriek tomu, že senát krajského súdu 1S nie je podľa odpovede z 5. augusta 2015 obsadený tromi sudcami krajského súdu. Neobsadenie senátu predpísaným počtom sudcov je zákonom predpokladanou skutočnosťou, pričom existuje kvalifikovaný postup na odstránenie tohto stavu na základe zákona o súdoch a rozvrhu práce príslušného súdu (napr. inštitút zastupovania sudcu, resp. senátu, zmena rozvrhu práce opatrením predsedu súdu).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť v tejto časti týkajúcej sa namietaného porušenia práv sťažovateľov v súvislosti s neúplným obsadením senátu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015